

Božja beseda kot seme

9 Glejte, s pravim nebeškim kraljestvom, ki je kraljestvo resnice, svetlobe in ljubezni, to sem vam že pokazal ob različnih priložnostih, pa je najresničnejše takole: to kraljestvo ni zunanji pomp in v človeka ne prihaja s kakšnimi zunanjimi znamenji in atributi, ampak se razvija povsem znotraj njega, v njem ostaja, raste, prodira skozenj in tako postane njegovo bivališče in njegov vseh blaženosti prepolni svet.

10 Toda v tem je nebeško kraljestvo podobno sejalcu, ki je posejal dobro seme. Nekaj ga je padlo na pot; del tega so pozobale ptice, del pa pohodili popotniki. Tako seme ni vzkalilo in tudi ne obrodilo sadu. Del pa ga je padel na kamnita tla. V začetku je sicer vzkalilo, dokler je kamenje imelo v sebi nekaj vlage, ni pa moglo v kamen pognati hranilnih korenin; tudi sama vlaga ni zadoščala za dlje časa; bitka se je posušila in tudi sadu ni obrodila. Drugi del semena pa je padel med trnje in v goščavo. To je sprva sicer zelo dobro vzklilo, toda ko naj bi se popolnoma razvilo, ga prerasteta trnje in divja goščava, potem je shiralo in tudi ni obrodilo sadu. Le del ga je padel v dobro zemljo, vzkalilo je in obrodilo obilen sad.

11 In glejte, tako je tudi z nebeškim kraljestvom na tej zemlji! Jaz sam sem sejalec in Moja beseda je dobro seme, iz katerega naj za vsakogar zraste nebeško kraljestvo. Kjer bo seme padlo na dobro zemljo, bo tudi obrodilo stoteren sad; toda če bo padlo na poti tega sveta ali na kamenje ali med trnje in v divjo goščavo, ne bo obrodilo sadu. Z ljudmi, ki sem jih primerjal s potmi, pa je treba razumeti prave posvetne ljudi - več takih smo videli danes pri našem krčmarju. Popotniki na poti, ki pohodijo seme, pomenijo njihovo kupčevalsko prizadevanje za dobiček in njihove trgovske misli, ki hitijo na vse strani; to so omenjene ptice, ki pozobajo tudi še nepohojeno seme, da nikakor ne more obroditi sadu. Ljudje take vrste so, kot sem že dejal, tiste prave svinje, in tem ne mečite Mojih biserov, da bi jih požrle.

12 S kamenjem pa je treba razumeti tiste svetne modrijane, ki sicer vse sprejemajo z nekakšnim pohlepom, ker pa so notranje utirjeni v vsakovrstnih posvetnostih in tako rekoč okamneli v svoji čudi, ima novo seme v njih premalo oživljajoče vlage ter premalo mehke in voljne zemlje, da bi sprejelo hranilne korenine. Ko potem prideta veter in suša, se majhna bilka kmalu posuši, in ker nima korenin, jo veter tudi kmalu pomete od tam. Toda ko pride nad takega človeka kakšna skušnjava, pri priči reče: 'Tako v začetku sem vedel, da na tej stvari ne more biti nič! Tu je obljuba, ki naj bi se izpolnila, namesto izpolnitve pa moram trpeti! Zato proč z vsemi takimi novimi nauki!' To je torej kamen.

13 In kaj pomenijo trnje in divja goščava? To so tisti dobrodušni državljani sveta, ki Mojo besedo z velikim veseljem sprejmejo in jo nekaj časa tudi prav prizadevno izpolnjujejo. Toda sčasoma pridejo vsakovrstne skušnjave in poleg njih tudi najrazličnejše prazne skrbi ter strah in bojazni. Ti zadušijo živo besedo v njihovih srcih, da potem tudi ne more obroditi sadu.

14 In tako imamo zdaj majhen del ljudi, ki jih lahko primerjamo z dobro zemljo. Ti

sprejmejo besedo in jo takoj dejavno uresničijo. In tu seme bogato obrodi, ta sad je potem pravo nebeško kraljestvo v človeku, brez vsakega zunanjega pompa. Toda to kraljestvo se bo potem razširilo nad človeka, ki ga je iz Moje besede ustvaril v sebi, in mu dalo vso blaženost, svetlobo, resnico, vso modrost in oblast nad vsemi živimi bitji.

15 Iz tega pa lahko tudi razberete, kam morate sejati Mojo besedo; kamor jo boste namreč sejali, tam naj tudi obrodi sadove! Predvsem pa mora pasti v dobro zemljo.

Ko se bo tu bogato obrestovala, bodo trgovci, svetni modrijani in zaskrbljeni državljani sveta prišli sami od sebe in si pri vas kupili seme za svoja polja. - Ste zdaj tudi to povsem dobro razumeli?«

16 Vsi so odgovorili: »Gospod, tudi to smo dobro razumeli in bomo prav gotovo sledili Tvojemu nasvetu; kajti na pota, na kamenje in med trnje tega najžlahtnejšega semena življenja pač ne bomo trosili. Zdaj pa nam hiti naproti naš krčmar! Le zakaj se mu tako mudi?«

Jakob Lorber
Veliki Janezov evangelij
Knjiga 6/ 65